

Чарівні казки

Чарівні зернятка

Чарівні зернятка

Жили собі двоє бідних людей — чоловік та жінка. У них був один син. Незабаром син виріс, і настав час, коли йому вже треба було женитися. Мати зібралася й пішла до ворожки, аби та сказала, котру дівчину її син візьме за жінку. «Не маємо ні багатства, ні радощів у житті. Ось тільки син — єдина втіха, то добре було б, якби ще й невістку мали хорошу»,— думала собі жінка.

А ворожка сказала їй, щоб пішла до сусіднього села і взяла з поля три стручки кукурудзи. Потім нехай понесе їх до води і з кожного вилущить по одному зернятку.

Жінка так і зробила. Швиденько взяла три стручки, прийшла до річки і вилущила перше зернятко. Зразу ж біля жінки постала гарна дівчина, яка мала на чолі місяць.

— Дай мені води напиться,— попросила вона.

Жінка так перелякалася, що й за річку забула, яка була перед нею.

— Нема в мене води,— ледве вимовила вона.

Тут дівчина зразу ж померла. Дуже стало жаль тій жінці, що молода дівчина померла.

Пішла бідна жінка далі берегом і вилущила друге зернятко. Яке ж було її здивування, коли побачила перед собою другу, ще кращу, ніж перша, дівчину. На чолі у дівчини теж був місяць.

Ледве вона розтулила уста, аби попросити води, як жінка щодуху кинулася до потічка і набрала повні пригорщі води.

Напилася дівчина і стала ніби ще кращою.

«Не буду я вже третє зерня лущити,— подумала собі жінка,— най зостанеться ця дівчина моєю невісткою».

Вона швиденько побігла додому, аби принести їй одяг, бо дівчина мала дуже поганеньке плаття із гілок вербових та листя.

А поки вона ходила за одягом, розбійники підстерегли красуню та й кинули її в криницю, а замість неї залишили свою стару та погану, аж чорну, дівку. Прийшла жінка з одягом, дивиться, а перед нею стоїть чорна, зморщена дівчина.

— Чому ти така чорна? — питає жінка її.

— Тебе довго не було, а сонце дуже сильно гріло та й мене припекло,— відповіла дівчина.

Що тут було робити? «Най уже буде так, як є»,— вирішила жінка і повела її до своєї хати.

І почала невістка жити у цих бідних людей.

Погано жилося їм з невісткою, бо та була дуже лінивою, робити не хотіла, тільки іншим наказувала.

— Принеси води, дочко,— попросила раз її свекруха.

Довго збиралася невістка по воду, але нарешті таки пішла до криниці. Коли набирала воду, то помітила в криниці гарну маленьку рибку. Хотіла її зловити, але не змогла. Тоді пішла додому і послала старого батька, аби він неодмінно зловив ту рибку.

Мучився старий довго, поки нарешті впіймав її і приніс додому. Невістка наказала рибу спекти, але коли будуть чистити її, то щоб ні одна луска не пропала. Почистили рибку, спекли і з'їли та так і не помітили, що одна луска впала на землю. Мати підмела хату, а сміття висипала в городець.

Незабаром на тому місці виросла груша. А невістка знову наказала, аби ту грушу зрубати, та так, щоб при цьому жодна трісочка не відскочила вбік.

Довго рубали те дерево, поки воно впало, але одна тріска таки відлетіла і впала в сусідній двір. А там жили старий дід з бабою. Вони не мали дітей і були дуже бідними. Щодня ходили в ліс по гриби і ягоди та з того й жили. От одного ранку, перед тим, як піти в ліс, вони назбирали в дворі різного галуззя, трісок, понесли в хату, аби трохи просохли, та й вирушили до хаті. Коли ж повернулися,— здивуванню їхньому не було межі: у хаті було чисто прибрано, а в печі парувала свіжа смачна страва.

Баба з дідом поїли добре, а потім пішли до другої сусідки, аби спитати, чи не бачила вона когось у їх дворі.

— Я виділа у вас дуже парадну дівку, лише трохи хромала на одну ногу,— сказала та.

На другий день дід самий пішов у ліс, а баба залишилася вдома. Вона сховалася біля криниці, аби простежити, хто це до них ходить. Сонце піднялося вже високо, а баба нікого не бачить. Вже й обід настав, а у дворі тихо. Раптом вона почула кроки. Дивиться, а до криниці прямує дуже красива дівчина. Підійшла вона, нахилилася до води, а баба хотіла її зловити та й вхопила за волосся.

Дівчина хотіла втекти, але не змогла. Тоді вона почала перекидатися різними звірами, та баба міцно тримала її, і дівчина знову стала чудовою красунею.

— Живи в мене, дочко,— сказала баба.— Ми з дідом самотні, то й будемо разом жити. Тобі буде в нас добре.

І почала дівчина жити в хаті дідуса і бабусі. Вона допомагала їм у господарстві, працювала багато, лише ганьбилася на вулицю виходити, бо на чолі мала місяць.

Одного разу сусідка, в якої була стара, погана невістка, покликала діда і бабу, а разом з ними і їх названу дочку пороти пір'я.

Настав вечір, дід з бабою йдуть, треба і дочці йти. Вона дуже ганьбилася іти межи люди, але пов'язала чоло хусткою і пішла.

Коли почали дерти пір'я, хустка розв'язалася і впала. Тут усі побачили, що у дівчини на чолі місяць. Тепер та жінка, що лушила зернятка кукурудзи, впізнала цю дівчину. Вона дуже розсердилася на невістку, прогнала її, а син оженився на цій красивій і лагідній дівчині. І зажили вони добре. Ходили часто до діда і баби в гості, допомагали їм.